Anansi als seniore burger

bron
Anansi als seniore burger. Met illustraties van Winston van der Bok. Vereniging van Particuliere Sociale Instellingen in Suriname, Paramaribo 2005

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ana001anan01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

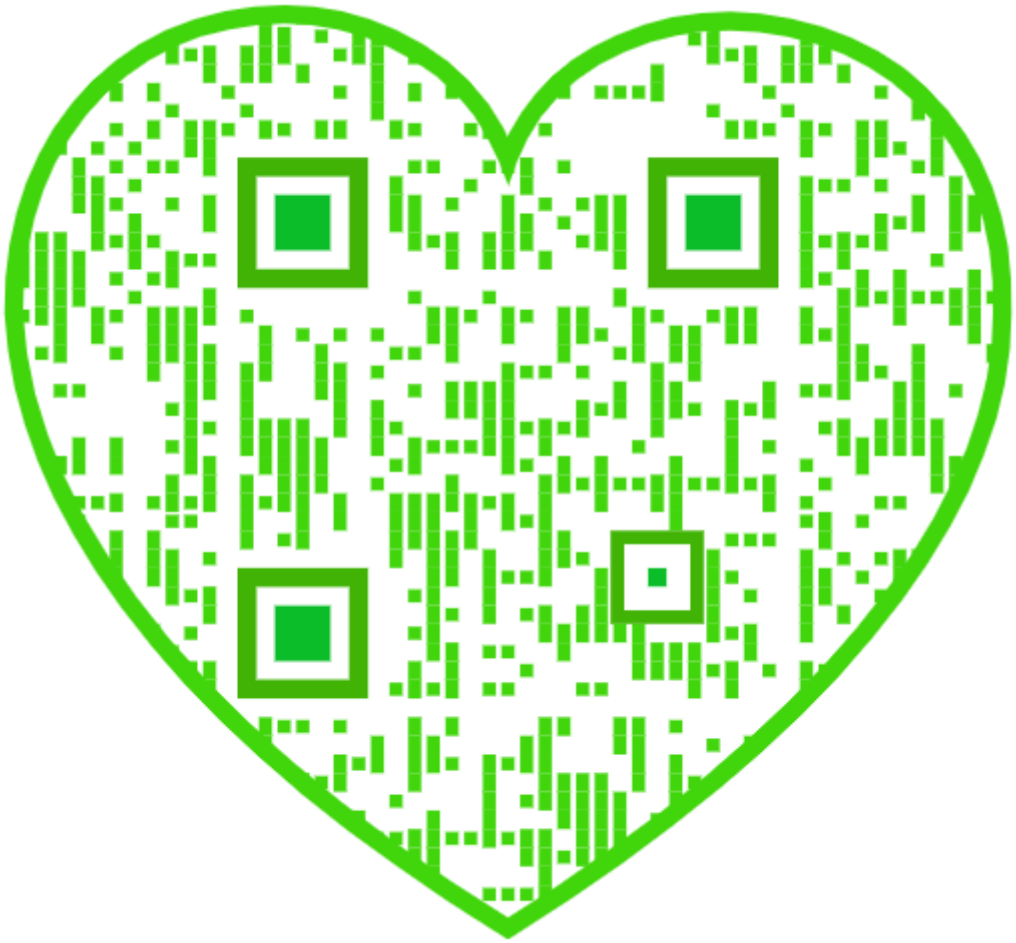

Voorwoord

Tijdens de uitvoering van trainingen en andere activiteiten van de VPSI werden eerdere pogingen om te komen tot een Middelbare Beroepsopleiding telkenmale ter sprake gebracht. Vanuit de instellingen gaf men aan, een andere benadering van clienten te wensen dan er over het algemeen plaatsvond en behoefte te hebben aan proffesionalisering van de medewerkers.

De tijd was gekomen om een serieus begin te maken met de Centrale Opleiding Agogisch Werk (COAW).

Het ontwikkelen van een opleiding is als het gooien van een steen in de vijver. De kringen en golven die ontstaan beroeren alles in de vijver en uiteindelijk ontstaat een nieuwe situatie. De COAW ging van start De opleiding bestaat o.a. uit 6 modules.

Een van de modules is Creatieve Vaardigheden. In het kader hiervan hebben de studenten van de COAW verhaaltjes en gedichtjes geschreven, die we zo leuk vonden dat we ze toestemming gevraagd hebben voor publicatie. Het resultaat ligt nu voor u: ‘Anansi als Seniore Burger’.

We hopen dat dit boekje gebruikt zal worden binnen de instellingen om voor te lezen en andere leuke dingen mee te doen die bijdragen aan het ontstaan van een nieuwe situatie.

Rest nog dank te zeggen aan de studenten, aan mw. Els Moor en dhr. Winston van der Bok.

Directeur VPSI,
Marja Themen-Sliggers

Inleiding

Anansi is nog steeds razend populair als verhaalfiguur.

Zijn streken om te overleven in moeilijke omstandigheden blijven ons aanspreken. Vanaf de slaventijd tot op de huidige dag worden er in Suriname Anansitori's verteld en opgeschreven.

Dat hebben wij, eerstejaars studenten van de COAW, ook gedaan. Tijdens de lessen ‘creativiteit met taal’ hebben we verteld over Anansi en zijn streken uitgebeeld. Als huiswerk schreven we dan weer nieuwe tori's.

Zo hebben we een sprankelende verzameling opgebouwd die we anderen niet willen onthouden. Er zijn vast en zeker leuke dingen mee te doen voor en met de cliënten die aan onze zorgen en die van andere COAW-studenten zijn toevertrouwd. We denken aan voorlezen, vertellen, dramatiseren en zelfs discussiëren. Want wat is dat voor een boef, die Anansi op zijn acht spinnenpoten? Is hij ook in onze maatschappij nog herkenbaar? En wat moeten we met zulke figuren?

z.o.z.

Behalve op Anansitori hebben we onze creativiteit uitgeleefd op powesie. In de lessen hebben we met woorden gespeeld en gedichtjes gemaakt voor de kleintjes. En als we ze uitprobeerden in de praktijk, merkten we dat grotere kinderen er ook van houden. Als je ze maar in een speelse en uitdagende vorm aanbiedt.

Creatief bezig zijn is immers altijd heilzaam. Wie ook aan je zorgen zijn toevertrouwd, wees creatief in je aanpak! Hopelijk is dit boekje een hulp daarbij.

Eerstejaars COAW-studenten en begeleidster
Els Moor

Anansi vertelt...

Op een dag zaten Anansi en Ma Akoeba gezellig televisie te kijken, terwijl de kinderen zich vermaakten met game op de computer. Plotseling viel de stroom uit en was het pikdonker.

‘Ai baja!’ riep Anansi, ‘het EBS wil de tarieven verhogen, maar hun service is zeer slecht.’ De kinderen klaagden ook, want het was nog weekend en vroeg. Hoe moesten ze de rest van de avond doorbrengen? Ma Akoeba stak twee van de kaarsen aan die Anansi tijdens een kerstdiner had ‘gekregen’.

‘Weten jullie wat we doen? Kom met me mee naar het balkon, dan ga ik jullie een mooi verhaal vertellen’, zei Anansi. De kinderen vonden dat leuk en ze gingen snel naar het balkon. Anansi begon te vertellen:

‘Vroeger plantten de mensen bamboebomen. Ze vlochten manden van de bamboe en maakten er huizen mee. Als de wind woei, hoorde je rare geluiden uit die bomen komen en men vertelde er spookverhalen over. Elke ochtend liepen de mensen naar de markt met manden op hun hoofd of op hun rug met groente erin, of vis of vlees. Ik was toen nog jong en mijn moeder had geen eten thuis. Op een keer ging ik om vier uur in de ochtend schuilen achter een bamboeboom. Later zag

ik een man met een mand vol garnalen op zijn hoofd lopen. Ik liet een paar takken over elkaar schuren. Dat maakte een vreselijk geluid en ik riep heel hard “oeoeoe!” De man schrok hevig en liet zijn hele mand vallen. Angstig rende hij weg. Ik raapte de mand met garnalen op en nam hem mee naar huis. Een hele week hebben we garnalen gegeten, tot we niet meer konden. De volgende week heb ik hetzelfde weer uitgehaald en we aten de hele week kip: massalakip, gestoofde kip, kippensoep, en ga zo maar door. De volgende week dacht ik: deze keer wil ik vis eten, want we hebben nog geen vis geproefd. Dus zat ik weer om vier uur op de loer tot de visser langskwam met zijn vis. Toen ik weer wou beginnen hoorde ik achter mij een geschreeuw: “oeoeoe!” Ik keek geschrokken om en daar zag ik een echt spook zweven, in een wit gewaad. Mijn hart klopte wild en ik gilde het uit. Ik rende en rende. Thuis viel ik uitgeput op een stoel neer. Aan de anderen durfde ik niets te vertellen en ik lag een paar dagen ziek. Later hoorde ik dat het de garnalenman was die mij een lesje wou leren. Hij had zich als spook vermomd. Ik was dus het bange spook geworden!’

De kinderen lachten, want ze vonden het verhaal grappig. Het licht ging weer aan en ze wilden meer verhalen horen. Anansi had echter een afspraak met Maskita om een ‘belangrijke zaak’ te regelen. Dus beloofde hij de kinderen om een volgende keer weer te vertellen.

Anansi had een baan...

Anansi had honger en geen cent in huis om eten te kopen. ‘Dan ga ik maar werken’, besloot hij, ‘want wie werkt zal eten.’ Hij meldde zich aan als roeier bij de Surinaamse Scheepvaart Maatschappij.

‘Hoe heet je?’ vroeg stuurman Monki Monki.

‘Hoe heet u?’, vroeg Anansi.

‘Ik ben Monki Monki.’

‘En die anderen?’ wilde Anansi verder weten.

‘Dagoe’, ‘Fremoesoe’, ‘Todo’, zeiden ze een voor een.

‘Aangenaam, mijn naam is Anansi B.V.D.B.’

‘Goed, en nu aan het werk’, zei Monki Monki.

‘Als u mij eerst vertelt hoe laat we eten krijgen’, zei Anansi.

‘Iedere dag om twaalf uur.’

Klokslag twaalf uur stopte Anansi dus met werken. En ja hoor, daar kwam een bode met een mand vol porties eten aan.

‘Ik pak het wel even aan’, zei Anansi.

‘Alsjeblieft’, zei de bode, ‘breng voor de bemanning.’

‘Herhaal dat eens’, vroeg Anansi.

‘Breng voor de bemanning.’

‘Dank je.’ Anansi pakte de mand aan en begon te eten.

‘Is er niets voor ons?’ wilden de anderen weten.

‘Niets’, zei Anansi met volle mond. ‘Het is alleen voor mij bestemd.’

‘Hoe kan dat nou?’ klaagde Monki Monki. ‘De directeur weet toch dat we hier met z'n vieren zijn.’

‘Ik kan het ook niet helpen’, zei Anansi.

Zo ging het elke dag en de anderen werden magerder en magerder. De directeur besloot een kijkje te gaan nemen en toen hij de roeiers zag, riep hij verschrikt uit: ‘Wat is er met jullie gebeurd? Zo kunnen we toch niet werken.’

‘We willen wel, maar we zijn heel zwak’, zei Monki Monki.

‘Maar ik stuur jullie toch elke dag vier grote porties eten’, zei de directeur.

‘Ja, maar Anansi eet alles op.’

‘Is dat zo?, vroeg de directeur streng.

‘Dat is zo’, zei Anansi. ‘Ik doe precies wat u zegt,’

‘Wat zeg ik dan?’

‘Weet u niet wat u elke dag tegen de bode zegt?’ vroeg Anansi brutaal.

‘Ik zeg elke dag: “Breng voor de bemanning”.’

‘Welnu, dan is het eten toch alleen voor mij bestemd?’

‘Maar jij bent toch niet de enige bemanning hier, die anderen horen toch ook erbij!’ schreeuwde de directeur.

‘Dat wist ik niet.’

‘Wat wist je niet?’

‘Dat die anderen ook zo heten.’

De directeur werd nog bozer en riep: ‘Wat heten? Wat bedoel je?’

‘Ik weet dat ik B.V.D.B. heet.’

‘Hoe heet je?, vroeg de directeur dreigend. Anansi zuchtte...

‘Ik zal het nog een keer herhalen. Ik heet: Breng Voor De Bemanning en dat weet iedereen: B.V.D.B. Iedereen weet dat ik zo heet, dus is het eten voor mij, voor Anansi Breng Voor De Bemanning.’

Toen werd iedereen zo kwaad op Anansi dat ze hem flink aftakelden en zodoende verloor Anansi voor de zoveelste keer zijn werk.

Anansi de bonoeman...

Anansi lag in zijn hangmat onder een boom na te denken wat hij nog zou kunnen doen om aan geld te komen. Ze hadden bijna geen eten meer en hij had geen werk. Eens had hij gezien hoe een vriend van hem die bonoeman was, medicijnen maakte voor mensen. Hij dacht: dat zal ik ook wel kunnen. Het lijkt zo eenvoudig. En er is veel geld mee te verdienen.

's Avonds na tafel hield hij Ma Akoeba en de kinderen zijn plan voor. Hij wist ze ervan te overtuigen dat hij het werk wel zou kunnen doen en dat ze er veel geld mee zouden kunnen verdienen. ‘We gaan verhuizen naar het district Para op de oude plantage van mijn vriend’, zei Anansi. Hij gaf opdracht om vanaf die dag in te pakken, want over twee dagen zouden ze verhuizen.

Anansi werd bonoeman en al heel snel werd hij bekend. Maar natuurlijk nam hij zijn oplichterij ook in deze branche mee. Zo kwam er eens een jongeman, een drugshandelaar, bij hem om hulp. Iedereen die hij wegstuurde naar Holland met bolletjes, werd aangehouden. Van Anansi kreeg hij een lijst met benodigdheden die hij zou moeten kopen. Op de lijst kwam ook een levende kip voor. Anansi had hem uitgelegd dat het een bakroe was die zo met hem deed. Hij zou hem een kruidenbad geven om die

bakroe te laten verdwijnen. Naast de benodigdheden zou het duizend euro kosten.

De volgende dag kwam hij met alle benodigdheden en het geld. Anansi gaf hem de nodige instructies.

‘Ik zal een gat graven en daarin ga je staan. Dan ga ik je baden, Tijdens het baden ga ik je met een levende kip zwepen totdat die doodgaat. Zodra die kip dood is, ga je die bakroe letterlijk zien wegrennen.’

Maar intussen had Anansi een korte man (een sandopi) achter een boom laten schuilen. Hij had de man de instructie gegeven om, zodra de kip dood was, naar het bos te rennen. Anansi zou een geluid erbij maken. Zo gezegd zo gedaan. Anansi begon met het baden. De man werd gebaad en gezweept. Hij werd zo hard gezweept dat hij ervan beefde en zijn ogen traanden. Hij was er wel op voorbereid, want Anansi had gezegd dat hij een zware bakroe verwachtte. Toen de kip dood was, rende de korte man volgens afspraak het bos in. De drugshandelaar keerde zich om en zag het. Hij werd woedend en nam zijn pistool om op de bakroe te schieten. Maar die zag het en schreeuwde: ‘Meneer, no soetoe, mi na sandopi foe benkois.’

Anansi vluchtte ook het bos in. De man ging teleurgesteld weg en Anansi verdiende weer geld dankzij de stommiteit en bijgelovigheid van de ander.

Wie een kuil graaft voor een ander...

Op een dag had Anansi helemaal niets te eten. Toen riep hij tot God. Hij zei: ‘God, laat het zo zijn dat iedereen die een ander uitlacht dood neervalt.’

En God zei: ‘Het zal zo zijn.’ Het deed Anansi goed dit te horen en hij keerde tevreden naar huis terug.

Thuis pakte hij een tjap en enkele cassaveplantjes. Anansi nam dit alles mee naar een rotsachtig gebied waar de grond onvruchtbaar was. Daar aangekomen legde hij zich onder een boom neer en wachtte tot er iemand zou passeren. Toen hij in de verte Hert zag aankomen, sprong hij op, nam zijn gereedschap en begon de plaats schoon te maken.

Hert kwam naderbij en vroeg: ‘Anansi, wat ben je van plan te doen?’

‘Wel vriend, ik ben bezig de plaats schoon te maken om cassave op deze rots te planten.’ Hert begon te lachen en viel dood neer. Anansi was erg blij, want hij had voor een paar dagen voedsel.

Toen Anansi weer niets te eten had, keerde hij naar de plaats terug in de hoop dat er weer iemand zou passeren die hem zou uitlachen, zodat hij weer voor een paar dagen spijze zou hebben. Hij was er nauwelijks

of Geit kwam eraan. Anansi begon ijverig te werken totdat Geit vroeg: ‘Anansi, waar ben je mee bezig?’

‘Ik ben bezig de plaats schoon te maken om een paar cassaveplantjes te kunnen poten.’ Geit begon te lachen en viel meteen daarop dood neer. Zo had Anansi weer volop te eten, maar na een paar dagen was ook dit op.

Anansi keerde naar dezelfde plaats terug en wachtte weer tot er iemand langs zou komen. En ja, daar kwam Aasgier aan. Hij zag dat Anansi bezig was te tjappen, maar hij vroeg niet wat hij van plan was te doen. Aasgier sprak over allerlei dingen behalve over dat wat Anansi verwachtte.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Anansi.

‘Ik ga naar de kapper om mijn haar te knippen.

‘Hoe is dat nou mogelijk? Je hebt niet eens haar op je hoofd. Je bent bezig me voor de gek te houden’, zei Anansi verwonderd en hij schoot in de lach. Nauwelijks had hij dat gedaan, of hij viel dood neer.

Hetgeen Anansi voor een ander gewenst had, is hemzelf overkomen. Bij dit verhaal past het spreekwoord: Wie een kuil graaft voor een ander, valt er zelf in.

Anansi als seniore burger...

Zoals jullie weten, haalt Anansi de gemeenste streken met anderen uit!

Anansi lag heel stil in zijn hangmat. ‘Ai boi, wat een dag vandaag! Tenminste heb ik Ma Akoeba en de twaalf kinderen de magen kunnen vullen. Morgen weer een zware dag.’ Anansi hosselde altijd op een of andere manier de kost bij elkaar en Ma Akoeba wist daar niets van. Die dacht dat Anansi een werk had. Ze zag in haar Anansi een hardwerkende man en ze was erg trots op hem. Anansi lag in de hangmat aan z'n pijp te trekken, met zijn gedachten heel ver. De radio stond zachtjes aan en hij luisterde zo'n beetje. Er werd een bericht omgeroepen. Anansi herkende de stem van Mati Pokai.

‘De bejaarden van Bersaba worden opgeroepen voor het ontvangen van hun AOV op donderdag 1 april bij Huize Awari. Vanaf acht uur wordt u verwacht en u wordt verzocht uw ID-kaart en bijbehorende stukken mee te nemen. Dit bericht komt van SOCA.’

Anansi spitste zijn oren. Hij dacht diep na: Wie krijgt AOV, soema e kis' AOV? En plotseling wist hij het: Na Ba Alata, Alataaaa! Ahooo, Ba Alata! Ma Akoeba kwam geschrokken aanlopen.

‘Anansi, wat is er?’

‘O, ik had een heel slechte droom over Ba Alata.’

Ma Akoeba lachte. Anansi sprong uit zijn hangmat en rende naar buiten. ‘Ma Akoeba, ik moet even ergens heen’, riep hij en liep weg, richting Ba Alata. Die woonde alleen. Anansi wist dat hij heel oud was.

‘Klop, klop!’ Anansi klopte aan. Ba Alata, die erg traag was geworden van ouderdom, liep naar de deur en vroeg helemaal niet wie daar was. Hij deed de deur open en met zijn spinnenvuist zo zwaar als een moker sloeg Anansi hem in zijn gezicht. Vóór Ba Alata had gezien wie er voor hem stond, was hij al flauwgevallen.

Anansi snelde het huisje van Ba Alata binnen en haalde alles overhoop om Alata's ID-kaart en bijbehorende papieren te vinden. Als de eerste de beste gewelddadige misdadiger. Met de papieren vertrok Anansi weer snel en de volgende ochtend stond hij als derde man in de rij tussen de bejaarden, om zijn AOV in ontvangst te nemen.

Driko: Anansi als directeur

Anansi was iemand die helemaal niet van werken hield. Daarom werd hem iedere dag door zijn vrouw Ma Akoeba gevraagd wanneer hij nou eens eindelijk werk ging zoeken.

‘Anansi, wanneer ben je van plan werk te gaan zoeken? De kinderen moeten eten en naar school.’

‘Vrouwtje, zie je niet dat ik elke dag naar het werk ga? Toch zeg je me werk te gaan zoeken. Dus vrouw, joe no sabi dat ik directeur ben van een bedrijf?’

‘Sinds wanneer?’ vroeg Ma Akoeba verbaasd.

‘Ja vrouwtje, ik ben directeur van een heel bekend bedrijf, WAC.’

‘WAC... wat betekent dat?’

‘Het is een bedrijf dat veldwerk doet.’ Ma Akoeba was heel blij, want ze dacht bij zichzelf dat ze nu haar hoofd niet hoefde te breken hoe de eindjes aan elkaar te knopen. Vol trots liet ze iedereen in de buurt weten dat haar man de knappe Anansi was, directeur van een bedrijf. Vriend Uil die ook in de buurt woonde, wilde het niet geloven.

‘Ma Akoeba, van welk bedrijf is Anansi directeur?’

‘Van WAC natuurlijk, ken je dat bedrijf dan niet?’

‘Ja, heel goed zelfs’, zei Uil. ‘Ma Akoeba, die

man van je houdt je voor de gek dat hij directeur is van WAC. WAC betekent niets anders dan Walking About Company.'

'Wat is dat?' vroeg Ma Akoeba.

'Wel', zei Uil, 'hier en daar lanterfanten en niks uitvoeren, waardoor de verleiding om in slecht gezelschap te geraken groot is.' Ma Akoeba schrok.

'Ooh, dat is het dus. Wel, als hij thuiskomt zal hij kennismaken met de vrouw van de eigenaar van WAC.' En Ma Akoeba liep met een verbeten gezicht naar huis. 'Ik zal hem een les leren die hij nooit meer zal vergeten. Hij zal nooit meer jokken.'

Anansi kwam thuis met aktetas en das.

'Zo vrouwtje, ik ben er.'

Ma Akoeba deed alsof haar neus bloedde, groette beleefd en vroeg: 'Hoe heb je vandaag gewerkt?'

'Leuk', zei Anansi, 'heel leuk. Alles is prima verlopen.'

Ma Akoeba kookte van binnen. Zo kwaad was ze op Anansi, omdat hij zat te liegen. Ze liep naar de keuken, pakte een pan en begon Anansi ermee te slaan, alsof ze gek was. Anansi schreeuwde en dekte de slagen die hij kreeg met zijn handen af.

'Ma Akoeba, wat heb ik gedaan?' schreeuwde hij. Maar Ma Akoeba hoorde het niet en sloeg maar door.

‘Je mag niet jokken’, gilde ze, ‘wat je doet is niet leuk, om mij te komen zeggen dat je directeur bent van WAC. Maar het is niet waar. Ik heb alle informatie omtrent die zogenaamde WAC van je. De hele dag rondlanterfanten en niets doen. Is dat een werk? Is dat een voorbeeld dat je aan je kinderen geeft? Schei toch uit, man. Als zíj zoiets gaan uithalen, ga je kwaad worden. Nee, foei, jij bent geen goeie vader.’

Anansi stond versteld van wat hij hoorde en begon te biechten: ‘Ma Akoeba, je hebt gelijk met wat je daar zegt. Ik ben helemaal fout bezig. Kun je me vergeven voor wat ik jullie heb aangedaan? Zoiets ga ik niet meer doen. Ik beloof het en ik zal altijd een voorbeeldige vader voor de kinderen zijn. Om geen leugens te vertellen, maar eerlijk te zijn tegenover een ieder.’

‘Beloof je dat echt?’

‘Ja ja, Ma Akoeba, echt. Ik beloof het.’ En Anansi knielde voor Ma Akoeba met tranen in zijn ogen.

Anansi als modoman...

Anansi woonde samen met zijn vrouw Ma Akoeba en de kinderen op buiten. Op een dag moest hij voor vrouwlief naar de stad om inkopen te doen. Dat was voor Anansi een mooie gelegenheid om de modoman te gaan uithangen. Hij droeg zijn mooie grijze broek en de witte schoenen die hij van neef Sepi uit Holland gekregen had. Als een pauw stapte hij in de bus naar de stad.

Na aankomst begon hij heel parmantig zijn weg door de drukke stad te zoeken. Maar in zijn trots lette hij niet zo goed op het verkeer en een bromfiets sloeg hem en hij viel op de grond. Toen hij opkrabbelde, merkte hij dat zijn broek gescheurd was. Hij werd kwaad op zichzelf. Door zijn eigen stommiteit leek hij nu op een van die zwervers die de binnenstad versieren.

Hij liep een beetje en zag een klerenwinkel. Hij stapte binnen en begon naar een broek uit te kijken die op de zijne leek. Ja hoor, er hing net zo'n broek. In de kleedkamer trok hij hem aan. Hij liep de zaak weer in en vroeg de verkoopster of ze niet één maatje groter voor hem kon pakken. Deze broek was net iets te klein. Hij overhandigde haar zijn gescheurde broek, keurig opgevouwen met de scheur naar binnen. Ze liep weg om een andere broek te halen en Anansi sloop naar buiten op zijn spillebeentjes.

Anansi als voorzitter...

Anansi wilde voorzitter van de Consumentenbond worden. Wekenlang voor de verkiezing maakte hij reclame voor zichzelf. Hij organiseerde verkiezingsbijeenkomsten en daar wees hij het publiek erop dat de huidige voorzitter niets deed om de prijzen te beteugelen. Hij hield zich meer bezig met buitenlandse reizen.

Vanuit het publiek kwamen er vragen.

‘Meneer Anansi, welke levensmiddelen hebben bij u prioriteit om lager geprijsd te worden?’

‘Lappen stof en schoeisel’, antwoordde Anansi.

‘Maar dat zijn geen levensmiddelen’, riep Konkoni.

‘Dat weet ik, maar levensmiddelen komen bij mij op de tweede plaats.’

‘Waarom dan?’ riep het publiek in koor.

‘Een voorzitter moet toch gemakkelijk kleding en schoeisel kunnen aanschaffen’, antwoordde Anansi.

‘Hij moet er netjes uitzien om goed over te komen op vergaderingen. En ik kan bovendien geen klaargemaakte kleding kopen. Ik moet alles laten maken. Ik heb immers vier armen. En ik moet ook altijd twee paar schoenen kopen, want ik heb vier voeten.’

Het publiek vond Anansi erg slim en knap en ze kozen hem als voorzitter van de Consumentenbond.

Daarna vergat hij alles wat hij de leden beloofd had. Hij dacht alleen maar aan zichzelf, aan Ma Akoeba en de kinderen.

'Ma Akoeba', zei Anansi, 'ik vul die schuur van ons met levensmiddelen voor pina-ten en voor als ik geen voorzitter meer zal zijn.' Hij kocht elke week lappen stof voor zichzelf en zijn gezin en alle SRD's die hij 'verdiende', zette hij op De Surinaamse Bank.

Na enkele maanden werd hij afgezet als voorzitter van de Consumentenbond. Tijdens die vergadering scholden de leden hem uit voor oplichter. Anansi glimlachte en zei:

'Wie niet sterk is, moet slim zijn en jullie hebben me toch zelf gekozen!'

De weddenschap

Anansi lag onder een boom na te denken hoe hij aan eten kon komen. Zijn vrouw en kinderen zaten thuis te klagen dat ze honger hadden. Brrr... wat had hij een hekel aan dat gezeur.

Plotseling zag hij hoe Ba Pataka en Ba Walapa op en neer sprongen in het water. Hij zag ook aan de kant een oude baskiet staan. Ha! Een plan! Hij begon te lachen. Hij stond op, liep naar de waterkant en pakte de baskiet.

‘Kunnen jullie hoog springen, in de lucht? Ik durf te wedden om tien SRD dat jullie dat niet kunnen.’

Ba Pataka en Ba Walapa namen de weddenschap aan. Ze konden in de lucht springen, dus ze zouden de weddenschap winnen. Anansi telde: ‘Eén, twee, drie’. Ze sprongen zo hoog mogelijk in de lucht. Anansi kwam aanrennen met de baskiet en de twee belandden erin.

‘Jullie hebben gewonnen! Hartelijk gefeliciteerd! Ik breng jullie naar m'n huis om het geld te halen.’

Anansi wilde ze eigenlijk zelf barbakotten, maar hij had een hekel aan het schoonmaken. Daarom bracht hij ze voor Ma Akoeba. Wat waren Ma Akoeba en de kinderen blij met de vissen. Ze aten lekker en gingen slapen met een volle maag.

De volgende dag liep Anansi weer in het bos en zag de fiets van de boswachter van 's Lands Bosbeheer

staan tegen een boom. Hij ‘leende’ de fiets en reed fluitend weg. Onderweg zag hij de jongen van de bakkerij lopen met twee zakken brood op zijn rug. Hij hijgde.

‘Wat is er met je?’ vroeg Anansi. De jongen legde uit dat de band van zijn brommer onderweg leeg was gelopen. Nu moest hij te voet naar Zanderij I om één van de zakken met brood weg te brengen. Die andere moest naar de winkel van omu Sneisi vlakbij.

‘Ik leen je mijn fiets’, stelde Anansi voor, ‘dan kun jij die ene zak wegbrengen naar Zanderij I. Ik breng de andere wel voor je naar de winkel.’ De jongen bedankte hem voor zijn hulp en verdween op de fiets, met een zak op z'n rug. Anansi ging lekker met de andere zak brood naar huis.

Omu Sneisi wacht nog steeds op zijn brood. Maar op Zanderij I wachten die mensen ook nog steeds, want de jongen werd gepakt wegens diefstal van de boswachter z'n fiets.

Anansi en de dresiman...

Op een dag was Anansi ziek. Niemand wist wat er met hem aan de hand was. Ma Akoeba en de kinderen stonden aan zijn bed.

‘Ik kan niet lopen’, kermde Anansi. ‘Mijn hele lijf doet zeer. Ik kan niet uit bed.’

Plotseling hoorden ze een klop op de deur. ‘Klop, klop’.

‘Soema drape?’ vroeg Ma Akoeba.

‘Na mi, mat' Kakalaka. Mi kon tek’ Anansi. Ik heb gehoord dat hij ziek is. In het bos woont een dresiman, Papadjani. Hij zal hem zeker helpen.’

Zijn vrienden mat' Kakalaka, mat' Dagoe en Oela de Owroekoekoe brachten Anansi bij de dresiman. Toen de vrienden plaatsnamen, zag de dresiman dat Anansi helemaal niet ziek was. Hij zei het en de vrienden werden zo boos op Anansi dat ze hem een afgedonderd pakslaag gaven.

Anansi huilde en krijste en riep dat hij het nooit meer zou doen. Maar intussen bedacht hij een andere list, want werken wilde hij niet. Hij moest naar huis lopen. Lopen, dacht Anansi en toen hij mat' Sabakoe zag, schoot hij in de lach.

Gedichten

Een hond met grote oren

een hond met grote oren
had zijn staartje verloren.
Hij vroeg aan alle andere honden:
'Heb je ergens 'n los staartje gevonden?'

[Voorzichtig hoor muisje,]

***V**oorzichtig hoor muisje,*
de kat loert voor jouw huisje.
Ze sluipt al om een hoekje, zeg,
vlug muisje, kruip nu heel snel weg.

[Fladder, fladder vlindertje.]

***F**ladder, fladder vlindertje.*
Ik zou je pakken als ik kon.
Fladder hoog in de lucht,
fladder laag bij de grond.
Breng een ieder veel geluk
en blijf gezond.
Dag vlindertje, daag, daaaag.

[Vroeger, heel ver in 't verleden,]

Vroeger, heel ver in 't verleden,
een paar miljoen jaar geleden
waren de dieren zo groot als een huis
en als er een langsliep, bleef iedereen thuis.

[Alles moet schoon, alles moet fris,]

Alles moet schoon, alles moet fris,
alles moet keuriger dan het al is.
Alles moet schoon, alles moet rein,
alles moet piekfijn in orde zijn.

[Het hok zit vol met kuikentjes]

Het hok zit vol met kuikentjes
die door elkander trippelen.
De meeste geel, een enkele bruin
één geel met bruine stippen.
Ze roepen om hun moeder kip,
hun tere halsjes rekken,
hun kleine oogjes zoeken rond:
kan mamma hen niet dekken?

'Een mamma hebben jullie niet',
zegt het kleine meisje Lientje.
'Mijn pappa kocht jullie van een man,
zo uit een broedmachientje.'

[Willen wij een toren bouwen,]

Willen wij een toren bouwen,
moeten wij met stenen sjouwen.
Een en twee en op elkaar,
kijk, nu is de toren klaar.

[Op een oleander]

Op een oleander
zit een krokodil.
En die heeft een puistje
aan zijn linkerbil.
Neem een platte lat
en sla dat puistje plat.
Op een oleander
zit een krokodil.

[Op maandag eet ik 't bij het ontbijt,]

Op maandag eet ik 't bij het ontbijt,
op dinsdag doe ik dat weer.
voor pudding heb ik altijd tijd,
keer op keer op keer.

[Kippetje, kippetje tok-tok-tok,]

Kippetje, kippetje tok-tok-tok,
klimt al in het kippenhok.
Kukelt, kakelt, kokkelt blij,
kijk, daar ligt haar eerste ei.

I*n de steek gelaten*

Je bent geboren als een bloem in huis,
een bloem voor een korte tijd.

Want je bent afgezet in een kindertehuis,
pa en ma waren hun liefde voor jou kwijt.

Alleen moet je het leven nu gaan dragen.
Zonder ouders moet je heel veel verdragen.

[Zoemm zoemm zoemm]

***Z**oemm zoemm zoemm*
Wat hoor ik voor gezoem?
Het gaat van bloem tot bloem
Zoemm zoemm zoemm

Wie zit daar als een koning
te snoepen van de honing?
Wie kijkt daarbij zo blij?
Wie anders dan meneer de Bij?

Zoemm zoemm zoemm
Ik hoor nog meer gezoem.
Het komt steeds dichterbij.
Oh, de hele familie De Bij

Zoemm zoemm zoemm
Alweer dat gezoem.
Zij gaan van bloem tot bloem.
Zoemm zoemm zoemm.

[Op een paddestoel]

Op een paddestoel
zat kabouter Robbedoel
te smullen van zijn lekkernij,
een heerlijke kippenpastei.

De anderen dansten zij aan zij
en zongen zo zo blij:
'Tikke takke tok,
lang leve onze kok.'

Robbedoel vond het fijn
om de beste kok te zijn.
Toen kwam kabouter Piepedoe
met een taart: Happy birthday to you!

[Hip, tip, tip]

Hip, tip, tip
daar komt een hippe kip
die stoere kip, die maffe kip
die kip die is geflipt.

Flip, flap, flop
Die maffe kip is zonder kop.
Hij pikte hier, hij pikte daar
en het einde was heel naar.